



**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Приватного акціонерного товариства „КІНТО“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу двадцять другого пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про виконавче провадження“

К и ї в
1 квітня 2026 року
№ 74-2(I)/2026

Справа № 3-8/2026(19/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого, доповідача,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгірі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Приватного акціонерного товариства „КІНТО“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу двадцять другого пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернулося Приватне акціонерне товариство „КІНТО“ (далі – Товариство) із клопотанням перевірити на

відповідність частині другій статті 3, частині першій статті 6, статті 8, частинам третій, четвертій статті 13, частині другій статті 19, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, четвертій, сьомій статті 41, частинам першій, другій статті 55, пункту 9 частини другої статті 129, частинам першій, другій статті 129¹ Конституції України (конституційність) абзац двадцять другий пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами (далі – Закон).

Відповідно до абзацу двадцять другого пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону: «Зупиняється у період дії воєнного стану в Україні, введеного Указом Президента України „Про введення воєнного стану в Україні“ від 24 лютого 2022 року № 64/2022, затвердженим Законом України „Про затвердження Указу Президента України „Про введення воєнного стану в Україні“ від 24 лютого 2022 року № 2102–ІХ, вчинення виконавчих дій у виконавчих провадженнях з виконання рішень (крім рішень за позовами фізичних осіб про стягнення заробітної плати, грошового забезпечення військовослужбовців, його перерахунку, щодо забезпечення військовослужбовців житлом), боржниками за якими є підприємства оборонно-промислового комплексу, визначені в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, органи військового управління, з’єднання, військові частини, вищі військові навчальні заклади, військові навчальні підрозділи закладів вищої освіти, установи та організації, які входять до складу Збройних Сил України, рішень про стягнення з фізичної особи заборгованості за житлово-комунальні послуги на території територіальних громад, що належать до територій, на яких ведуться активні бойові дії, або тимчасово окупованих територій відповідно до переліку, затвердженого центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику з питань тимчасово окупованої Російською Федерацією території України, або якщо стягнення заборгованості за житлово-комунальні послуги здійснюється

щодо нерухомого майна, яке є місцем постійного проживання такої фізичної особи і було знищено або пошкоджено внаслідок воєнних (бойових) дій».

Товариство зазначає, що оспорювані положення Закону позбавляють його ефективного засобу правового захисту, оскільки призвели до невиконання Публічним акціонерним товариством „Укрнафта“ (далі – ПАТ „Укрнафта“) судових рішень упродовж майже трьох років, чим порушують баланс інтересів сторін та принцип пропорційності втручання у право власності Товариства, оскільки це дає можливість ПАТ „Укрнафта“ роками не виконувати судові рішення.

На підтвердження своєї позиції Товариство посилається на Конституцію України, закони України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, юридичні позиції Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, судову практику у подібних правовідносинах.

2. У конституційній скарзі наведено перебіг розгляду судами двох справ за позовами Товариства до ПАТ „Укрнафта“ (справи № 910/5724/23 та № 910/5357/23).

2.1. Стосовно справи № 910/5724/23 Товариство звернулося до суду з позовом до ПАТ „Укрнафта“ про стягнення частини чистого прибутку за 2020 рік. Господарський суд міста Києва рішенням від 8 серпня 2023 року, залишеним без змін постановою Північного апеляційного господарського суду від 19 грудня 2023 року, позовні вимоги задовольнив. Верховний Суд постановою від 6 березня 2024 року касаційну скаргу ПАТ „Укрнафта“ залишив без задоволення, а рішення судів першої та апеляційної інстанцій – без змін.

Господарський суд міста Києва видав накази про примусове виконання рішення Господарського суду міста Києва від 8 серпня 2023 року.

Головний державний виконавець (далі – Державний виконавець) Шевченківського відділу державної виконавчої служби у місті Києві Київського міжрегіонального управління Міністерства юстиції України (далі – Відділ)

постановами від 24 липня 2024 року відкрив виконавчі провадження. Однак постановами від 12 вересня 2024 року Державний виконавець Відділу зупинив вчинення виконавчих дій у виконавчих провадженнях на підставі пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, а також наказу Міністерства з питань стратегічних галузей промисловості України від 23 березня 2023 року № 52 (далі – Наказ № 52), відповідно до якого ПАТ „Укрнафта“ було включено до Переліку підприємств, які є боржниками у виконавчих провадженнях, вчинення виконавчих дій за якими зупиняється у період воєнного стану (далі – Перелік).

Ухвалою від 21 листопада 2024 року Господарський суд міста Києва відмовив у задоволенні скарги Товариства. Північний апеляційний господарський суд постановою від 3 березня 2025 року частково скасував зазначену ухвалу, визнав неправомірними дії Державного виконавця Відділу щодо зупинення виконавчих дій за виконавчими провадженнями.

Ухвалою від 18 квітня 2025 року Господарський суд міста Києва прийняв скаргу Товариства до розгляду в частині вимог про визнання неправомірною бездіяльності Державного виконавця Відділу (пов'язаної з невиконанням постанови Північного апеляційного господарського суду від 3 березня 2025 року) щодо непоновлення виконавчих дій за виконавчими провадженнями невчинення дій стосовно примусового виконання наказів Господарського суду міста Києва від 9 жовтня 2025 року у справі № 910/5724/23. Проте ухвалою від 6 травня 2025 року Господарський суд міста Києва зупинив провадження за скаргою Товариства до перегляду Верховним Судом постанови Північного апеляційного господарського суду від 3 березня 2025 року.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду постановою від 12 червня 2025 року скасував постанову Північного апеляційного господарського суду від 3 березня 2025 року в оскаржуваній частині, а ухвалу Господарського суду міста Києва від 21 листопада 2024 року у скасованій частині залишив у силі. У мотивувальній частині вказаної постанови

Верховний Суд послався, зокрема, на пункт 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону.

З огляду на наведене Господарський суд міста Києва ухвалою від 9 жовтня 2025 року відмовив у задоволенні скарги Товариства, поданої 24 березня 2025 року, про визнання неправомірною бездіяльності Державного виконавця Відділу. У резолютивній частині цієї ухвали зазначено, що вона може бути оскаржена в апеляційному порядку.

2.2. Стосовно справи № 910/5357/23 Товариство звернулося до Господарського суду міста Києва з позовом до ПАТ „Укрнафта“ про стягнення, посилаючись на те, що ПАТ „Укрнафта“ не виконало належним чином зобов’язання з виплати частини чистого прибутку за 2020 рік на підставі рішення загальних зборів його акціонерів, яке було оформлено протоколом від 18 травня 2021 року № 31. Господарський суд міста Києва рішенням від 11 липня 2023 року, залишеним без змін постановою Північного апеляційного господарського суду від 18 жовтня 2023 року та постановою Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 19 березня 2024 року, позовні вимоги задовольнив повністю.

Господарський суд міста Києва видав накази від 6 листопада 2023 року та від 4 квітня 2024 року про примусове виконання судових рішень.

Постановами від 24 липня 2024 року Державний виконавець Відділу відкрив виконавчі провадження. Указані постанови були направлені ПАТ „Укрнафта“. На момент відкриття виконавчого провадження ПАТ „Укрнафта“ повідомило Державного виконавця Відділу про Наказ № 52 щодо включення його до Переліку. З огляду на це Державний виконавець Відділу постановами від 12 вересня 2024 року зупинив вчинення виконавчих дій у виконавчих провадженнях на підставі пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону.

Господарський суд міста Києва ухвалою від 26 листопада 2024 року, залишеною без змін постановою Північного апеляційного господарського суду від 4 лютого 2025 року, у задоволенні скарги та заяви Товариства відмовив.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду погодився з висновками судів першої та апеляційної інстанцій і постановою від 16 квітня 2025 року залишив їх судові рішення без змін, а касаційну скаргу Товариства – без задоволення. У мотивувальній частині зазначеної постанови Верховний Суд послався, зокрема, на пункт 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону.

3. Розв’язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб’єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб’єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша статті 77).

3.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що в аспекті порушеного Товариством питання остаточним судовим рішенням у його справі № 910/5724/23 є постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 12 червня 2025 року, а у справі № 910/5357/23 – постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 16 квітня 2025 року. У вказаних постановках суд касаційної інстанції застосував оспорювані положення Закону. З огляду на викладене Товариство вичерпало усі національні засоби юридичного захисту, і саме з дати ухвалення вказаних постанов Верховного Суду має бути обраховано строк подання конституційної скарги.

Товариство подало до Конституційного Суду України конституційну скаргу з порушенням тримісячного строку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а клопотання про поновлення пропущеного строку її подання не висловило.

3.2. З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Товариство не навело належних аргументів щодо неконституційності абзацу двадцять другого пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, а лише висловило незгоду із законодавчим регулюванням порядку зупинення вчинення виконавчих дій на період дії воєнного стану у виконавчих провадженнях, де боржниками є підприємства оборонно-промислового комплексу, визначені в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України абзацу двадцять другого пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Приватного акціонерного товариства „КІНТО“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу двадцять другого пункту 10² розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.



**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**